

„Azt mondják, az első szerelem örökké tart.
Pontosan ettől félek én is.”

SAY YOU SWEAR

mondj, hogy esküszöl!

*fine
selection*

MEAGAN BRANDY

MEAGAN BRANDY

**SAY
YOU
SWEAR**

mondd, hogy esküszöl!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Annak, aki félt ugyan a zuhanástól,
mégis ugrott. Neked szól.*

1. FEJEZET

ARIANNA

AZ ÚT OCEANSIDE-BA ÁLTALÁBAN békésen szokott telni, azonban a testvérem, Mason és a két legjobb barátja, Chase és Brady tegnap este arra a hallgatólagos megállapodásra jutottak, hogy a „még egy” az még egy tizenkettes göngyöleget jelent. Úgyhogy jó sokáig maradtak, és részegen búcsúzkodtak az osztálytársainktól a városunk legutolsó nyári bulijában.

Cameron barátnőmnek és nekem több eszünk volt annál, hogy túlzásba vigyük a bulizást egy autótút előtt, úgyhogy mi hamar hazamentünk, hogy befejezzük a csomagolást a főiskola kezdete előtti utolsó tengerparti kiruccanásunkhoz.

Az útnak három és fél óránál nem *kellene* tovább tartania, de már öt órája zötyögünk ebben a hülye SUV-ban. Évek óta tudjuk, hogy morcos, másnapos férfi palántákkal hosszan együtt utazni nem jó móka, mégis újra itt vagyunk: a „hányszor kell megállni vizelni” című kísérlet készsége, bár kissé kelleetlen résztvevőiként.

A válasz: hétszer. Eddig ennyiszer álltunk meg Brady babaméretű hólyagja miatt.

De legalább az elmúlt tizenöt percben kicsit kijózanodtak, és így végre felhangosíthatjuk a zenét annyira, hogy halljuk is.

Igazából nincs okom panaszra.

Egy közös kocsiút az egyetlen lehetőség arra, hogy ártatlan képpel a kelténél kicsit jobban nekidőlhessek álmaim sztárjátékosának, közismertebb

nevéen a bátyám legjobb barátjának. „Csak semmi nyomulás!” – ez a játék neve, ez az, amibe bele kellett tanulnom, és jól csinálom. Talán mert az elmúlt hat év jó részét azzal töltöttem, hogy ezt tökéletesítsem.

A dolog úgy áll, hogy aznap, amikor Chase és a családja odaköltözött velünk szembe, akkor én *öt* láttam meg először. Mintha egy láthatatlan bélyegző ereszkedett volna alá, hogy a homlokára nyomjon egy feliratot nagy, vörös betűkkel, ami azt hirdette: *az enyém*.

Tudom, még csak felsős voltam, de már láttam *A szomszéd fiút*. Tisztaban voltam a megszállottság erejével, és az enyém abban a percben kezdődött, amikor megpillantottam őt. Persze ez nem az a gyilkos fajta volt, a filmtől meg amúgy kökemény, elérhetetlen testideál lett a fejemben, de ez már más kérdés.

Chase Harper a környékre érkezett, én pedig eltökéltem, hogy én leszek az, aki körbeviszi, úgyhogy lefékeztem a biciklimmel a gyepszőnyegük szélén, hogy felhívjam magamra a figyelmét.

Épp rám ragyogtatta a fogszabályzós mosolyát az udvar túlsó feléről, mire a semmiből ott termett az ikertestvérem. Ebben eléggé alkalmatlan módon ügyes. Mason rárontott, elgáncsolta, és ahogy megállt mellette, előadta a szövegét, ami bár a torkán akadna:

– El a kezekkel a húgomtól! – recsegte.

Elborzadva néztem, ahogy Chase felpattant, akár egy pókmajom. Levégtől se vettem, felkészültem a várható harcra – igen, a bátyám arról volt ismert, hogy kiütött egy gyereket, amikor odalépett hozzám –, de ekkor Chase elnevette magát, és mind elhallgattunk.

Vigyorgó száján fűszál fityegett, úgy fordult a bátyámhoz, és megkérdezte, hol focizik. Merthogy épp csapatot keres, ahol játszhatna.

Sértetlen elkerekedtem, mert jól tudtam, ez az egy kérdés azt jelentette, hogy Mason és Brady új legjobb barátot szerzett, rám pedig ismét egy nagy, láthatatlan tilos jelzés került.

A bátyámék kettőse öt percen belül trióvá bővült, és a mi házunk lett a kedvenc helyük. Egészen addig nem értettem a tiltott gyümölcs fogalmát, hogy az ember miért azt akarja a legjobban, amit nem kaphat meg.

Ez egy nagy rakás szar, ha engem kérdeztek – mondtam volna.

De sajnos senki sem kérdezett. Úgyhogy hátradőltem, és kénytelen voltam végignézni, ahogy a felső tagozat kiskirályaiból a gimnáziumi lettek.

Minden lány szeretett volna egy kicsit belőlük, de hát ki róhatná fel ezt nekik?

A srácok éltanulók voltak, sztársportolók és titokban rosszfiúk. Mind-egy, milyen lányról volt szó, az egyik srác a három közül biztosan illett hozzá.

Szeretek azzal viccelődni, hogy ők Dwayne Johnson összes árnyalata, hiszen a pasas annyira másnak látszik, mégis minden szerepe elképesztően passzol hozzá. Brady biztosan a WWE-verziójának felelne meg.

Nem, de tényleg, mind a három jó géneket örökölt. Mason, az én túlféltő ikertestvérem magas és helyes, és minden további nélkül lehetne a kicsit fiatalabb Theo James dublóre. Brady egy kigyúrt Ken baba, Chase pedig, hát, ő maga a tökély.

Sajnálatos módon ezzel *minden* lány egyetért.

Magasságra és felépítésre ugyanolyan, mint Mase, de neki pár árnyalattal világosabb barna a haja. A szeme élénk és vidám, a fűzöld és a hínárzöld keveréke. Kedves, erős és magabiztos. Majdnem olyan parancsolgatós, mint Mason és Brady, de hármójuk közül ő az egyetlen, aki időnként elnéz ezt-azt nekünk, lányoknak.

Azzal győzködöm magam, hogy ezzel különíti el önmagát, a szemmel és rejtett vágyakkal bíró férfit a védelmező bátyótól. De rólam tudnivaló, hogy született álmodozó vagyok.

Tízből kilencszer a mellettem lévő férfiről álmodozom.

Az irodalom legrégebbi kliséje, hogy az ember az után vágyakozik, akit nem érhet el. Viszonytalan szerelem a bátyám legjobb barátja iránt. A bátyám örülten védelmező típus, és igen, bevallottan kissé elmebeteg, ha azokról van szó, akiket szeret. De nem tehet róla. Amint elég idősek letünk, hogy megtudjuk, hogyan vesztette el apánk a kishúgát, Masonnek valóságos küldetése lett, hogy őrizze minden lépésemet. Tegyük még mellé azt, hogy a barátunk, Payton pasija pár hete meghalt, és Mason máris tiszta paranoia.

Az, hogy Chase az autótút jó részét kiütve töltötte, nagy valószínűséggel vagy egy tucat olyan alkalomtól mentett meg, amikor Mase rám mered a visszapillantóból. Biztos vagyok benne, hogy ezért ragaszkodik hozzá mindig, hogy én üljek középen, amikor ő vezet – így folyton rajtam tarthatja a szemét.

Cuki, hogy ennyire komolyan veszi a nagytestvér szerepét.

És rendkívül bosszantó.

Ha egész délelőtt utazunk, tizenegy körül begurulunk a városba. Erre tessék, háromnegyed egykor fordulunk be a tengerparti házhoz vezető hosszú felhajtóra.

Mason alig parkolja le a Tahoe-ját, Cameron máris kicsapja a kocsiajtót, és kipattan. Félig felszalad a lépcsőn, megpördül, mezítlábasan, magasba emelt kézzel vigyorogva.

– Gyertek már, srácok! Telik az idő!

– Itt van még a fél hónap! – kiabál vissza a letekert ablakból Mason.

– És a nap fele máris eltelt! – felel Cam.

Mosolyogva paskolom meg a testvérem vállát.

– Mi lesz, Mase, a nap fele máris eltelt! – ugratom, mire mordul egyet, én pedig kicsusszanok a kocsiablakból, és követem Cameront a házat körülölelő verandán.

Cameron csak úgy ragyog, ahogy az egyik korláton ücsörög, úgyhogy mellételepszem, majd Brady is csatlakozik.

– Ez örület, bakker! – rázza a fejét Cam, és körbenéz a tájon.

– Az fix – vigyorog az óceánra Brady.

A hátunk mögött közeledő súlyos léptek jelzik, hogy a másik kettő is befutott, és egyszerre fordulunk meg. Egy percig csak állunk ott öten, csendben beszívjuk a friss tengeri levegőt, és bebámulunk a tengerparti ház földig érő ablakán.

A *mi* tengerparti házunkén, úgy egy hónap óta.

Az anyukáink – Cameroné, Bradyé és az enyém – főiskola óta legjobb barát nők, és még azelőtt, hogy hozzámentek az apukáinkhoz, vásároltak közösen egy tengerparti házat. Teltek az évek, jöttek az esküvők és mi, a gyerekeik. Megtartották a házat, hogy legyen egy hely, ahová mindig jöhetnek. Aztán, amikor kicsik voltunk, volt egy lejtmenet az ingatlanpiacon, úgyhogy mindannyiunk szülei tudtak szerezni egy-egy hétvégi házat a parton. De azóta is ez az a hely, ahol a családjaink töltik az összes iskolai szünidőt. Sosem értettük, miért, de nem adták el az eredeti közös házat. Ebbe a házba lépünk be mindjárt, de most egyáltalán nem olyan, mint kiskorunkban.

Szétszedték, egyes részeit lebontották, és nemcsak újjáépítették, hanem ki is bővítették. Teljesen felújították.

Tengerkéék színű lett, és óriási. Hatalmas veranda öleli körbe, ami egy óriási hátsó teraszra vezet – ezen állunk most –, és egy kis eldugott ösvény vezet le innen egy kakukkmáktól szegélyezett, gyönyörű stéghez. Teljes hangosítása is van a falakba, a teraszba és a faborításba tízlépésenként beépített hangszórókkal. Nincs egy zug sem, ahová ne hallatszana el a zene. Ha az ember átmegy a ház másik oldalára, ott kicsit félreesőbb, úgyhogy a hang nem zavarja azokat, akik valamivel pihenősebb nyaralásra vágyanak.

Tökéletes menedékhely, egy igazi vízi palota.

És csak úgy nekünk adták.

Ötünknek *együtt*.

A szüleink azzal leptek meg bennünket az érettségi bulinkon, hogy átadtak nekünk egy okiratot, amelyen öten egyenjogú tulajdonosként vagyunk feltüntetve. Elmondták, hogy évekkkel ezelőtt döntöttek így azért, hogy a társaságunkat egyben tarthassák, bárhová is sodorjon minket az élet a főiskola után, ahogy velük is történt.

Mivel egyformán osztották el köztünk, egyikünk sem dönthet úgy, hogy eladja a többiek nélkül, és ha az élet messzire vinne is egyszer, mindig itt lesz nekünk ez a ház, hogy bármikor visszajöhessünk.

Az izgatottság nem is kifejezés arra, amit éreztünk, de nekem kicsit elborzasztó is volt ez a beszélgetés. Nyomasztó. Nem vagyok olyan naiv, hogy azt higgyem, az életünk nem fog változni, és öten mindig együtt leszünk, de rémisztő belegondolni az ellenkezőjébe.

Új emberek érkeznek majd köztünk. Tudom. Néhányan jót hoznak, néhányan rosszat.

De mi van, ha egyikünk világa a feje tetejére áll?

Mi van, ha megfulladunk a borulásnál? Ha elveszítjük egymást útközben, ki húz majd ki a vízből? Lehet, hogy kicsit drámaian hangzik, de ez is egy lehetőség. És elég rossz.

Mához kevesebb mint egy hónapra megkezdődik a jövő.

A bátyám és a fiúk az Avix Egyetemre mennek, és megkezdik a hivatalos főiskolai foci karrierjüket. Cam és én hazamegyünk csomagolni, és pár nappal a gólyanap előtt találkozunk velük újra a campuson.

Ennél valóságosabb már nem is lehetne a költözés. Először fordul elő, hogy a bátyám nem a szomszéd szobában lesz. Habár kissé ijesztő, közben nagyon is jó, hogy a focisták háza a campus ellenkező végében van a mi koleszunkhoz képest. Ez azt jelenti, hogy Mason nem fog tudni olyan gyakran „rám nézni”. Már ez önmagában megér egy ünneplést a beköltözés napján.

Szeretem a testvéreimet, de a fenébe is, néha leszállhatna rólam. Szerencséje, hogy nem az ország másik felében választottam főiskolát. Persze tudja, hogy nem tettem volna ilyet. Nem jó nekem, ha nincs a közelben a családom. Valaki szerint ez függőség, szerintem ez csak olyan ikerdolog.

– Akkor még mindig áll a szobabeosztás, amit két hete megbeszéltünk, ugye? – töri meg Mason a csendet. – A lányok odafent a közös fürdőszobával, üresen hagyjuk a vendégszobát, mi pedig lent vagyunk?

– Anyu kifestette a szobáinkat, amikor legutóbb lejött, hogy meglátogassa Paytont, és telerakta a hűtőt a múlt héten, úgyhogy...

– Indulhat a banzáj! – szakít félbe Cam mosolyogva.

A fiúk felnevetnek, Mason nagy levegőt vesz, és előhúzza a kulcsot a zsebéből.

– Indulhat a banzáj! – vigyorog. – Mindenki kész a bulira? Nincs szülő, nincs szabály!

– És már mindenki elmúlt tizennyolc! – Brady viccesen oldalba bökk engem és Masont, hiszen három nappal ezelőtt lettünk nagykorúak.

Chase-re pillantok, aki pont felém néz. Elmosolyodik, én viszonzom.

– Azta! – ugrat Cam. – Itt mindjárt elszabadulnak a dolgok!

Bár tudtam volna, mennyire igaz lesz, amit Cameron mond, de halvány fogalmam sem volt róla.

2. FEJEZET

ARIANNA

– **NYITVA A HŰTŐ, PIÁT A KÉZBE**, vonszoljátok ide a seggeteket, és hadd szóljon végre! – Cameron ritmusosan üti a konyhapultot egy üveggel, és abba sem hagyja, amíg oda nem érünk hozzá a konyhába.

– Csak óvatosan a gránittal, Cami nyuszi. Inkább rajtam vezesd le a feszkót! – ugratja Brady az alkarjára támaszkodva.

– Majd legközelebb, Brady, legközelebb – vigyorog Cam.

Miközben elkezdni kitölteni a rövidet a poharakba, amiket Chase segített előszedni neki, körbenéznek.

A konyha pont az, amit az ember egy tengerparti háztól vár: világos és nyitott. Az étkezőasztal egy hatalmas, U alakú, padszerű ülés a sarokban, fehér és világoskék párnákkal. Egy hatalmas ablakfülkében áll, ahonnan kilátni a partra, úgyhogy anélkül lehet nézni a naplementét vagy a napfelkeltét, hogy kitenné az ember a lábát. Középen egy márvány konyhasziget, a tűzhely, mögötte a dupla sütő. Cam ide csüccsent most fel, mellette őt, peremig töltött felespohár.

Várja, hogy mindenki elvegye a sajátját, az utolsó az övé.

– Igyunk mindarra az örülségre, amit elkövetünk, amíg itt vagyunk, és az élvezetre!

Felnevetünk, Cam kék szeme huncutul hunyorog.

– Komolyan mondom, seggfejek! Ez a kis kiruccanás hivatalosan is az utolsó emlékünkhöz, mielőtt az új életünk elkezdődik. Ez óriási!

– Igaza van – lép Chase vigyorogva Cam mellé. – Hozzuk ki belőle a legtöbbet!

– Mikor nem csapatjuk mi teljes erővel a bulit? – szorítja meg Brady Cam térdét. – Miénk a part, kicsi lány!

Cameron megcsippenti Brady arcát, és összenyomja az ajkát, hogy úgy nézzen ki, mint egy hal.

– Ez a beszéd, nagyfiú! – Pusztit cuppant Brady szájára, és lehúzza a felesét.

Mi is követjük a példáját, és legurítjuk a sajátunkat.

Hunyorítanom kell, annyira éget a szesz, felnevetek, ahogy Cameron nyelvet öltve rázza a fejét.

– Jó ég, ez egy rakás szar! – nevet, és boldogan odaadja a palackot Bradynek, amikor érte nyúl.

– A parton találkozunk, szarjankók. Mase, hívd az unokatesódat! Mondd neki, hogy húzzon lefelé hozzánk, ti meg, virágszálaim, hozzátok a focit! – azzal Brady el is illan a hátsó tolóajtón át.

Cam hozzám fordul, az arca csupa huncutság.

– Gyere, drága, öltözzünk át! Egy rakás tengerparti fiú szólít minket. Megemelintem a szemöldököm.

– Talán végre a brazil gyanta is behozza az árát.

– Ó, bakker, én megyek – morog Mason, és a teraszajtó felé iszkol. A küszöbön megtorpan, és várakozó pillantást vet Chase-re. – Jössz?

Chase először nem mozdul, aztán megcsóválja a fejét, mire Cameron köhögéssel leplezi a nevetését, hiszen tudja, hogy milyen képet festettünk Chase lelki szemei elé.

– Ja – köszörüli meg a torkát, és felkapja a fociabdát az ajtó melletti vödörből. – Itt is vagyok.

Amint becsukódik mögöttük az ajtó, kétrét görnyedünk a röhögéstől.

– Ez csúcs volt!

Összepakszunk, felszaladunk az emeletre, és előcibáljuk a bőröndjeinket a fal mellől, ahová a fiúk tették nekünk, be a szobáinkba.

– Ma élénk rózsaszínt veszek! – kiabálja Cam.

– Gondoltam! Én a feketére szavazok!

Felcsapom a bőröndöm tetejét azzal, hogy majd később kicsomagolok, és előhúzom a fürdőruhámat. Épp kötöm a masnit a bugyim oldalán, amikor Cam beront a fürdőszobán át.

– Megkötöd nekem? – fordul háttal. – Ezenkívül megvétózom a feketét a piros javára.

A szemem forgatom, és megkötöm a felsőjét, miközben Cam a hosszú falitükörben nézi magát.

– Köszönöm, kedves Victoria's Secret a szuper nyári leárazást – mormolja.

– Valamit nagyon rosszul csinál, mert én aztán semmi titkot nem látok itt ezzel a holmival – ugratom, mire csókot fúj felém.

Az én legjobb barátnőmnek elképesztő alakja van. Feszés és izmos a megfelelő helyeken, szinte mindenben a teljes ellentétem.

Cam majdnem 180 centi magas, én alig 165. Magas, csinos, akár egy modell, örületes, ragyogó kék szemmel. Habár nem állíthatja senki az ellenkezőjét, utálja, ha vékonynak nevezik.

Amikor növésben voltunk, mindenki azzal cukkolta, hogy túl magas és túl sovány. Persze Mason és Brady el is kalapálta őket ezért, de mégis. Egy darabig elég nehéz volt. A srácok igyekeztek, hogy a magassága ne számítson, még akkor is, amikor egy kis ideig Cam magasabb volt náluk is, mégsem tudták eltüntetni a fájdalmat, amit mások megjegyzései okoztak.

Cam mindent megpróbált a csupa szénhidrát étrendtől kezdve a gyógyszerekig. Még Ensure-t is ivott minden étkezés mellé egy hónapon át minden áldott nap, de semmi. Egyszerűen másképp működik az anyagcseréje. Most, hogy már idősebbek lettünk, elfogadta a dolgot. Jobban kikerekedett bizonyos helyeken, és folyamatosan megy a fiúkkal a konditerembe edzeni, hogy megtartsa azt a kis izmot, amit felszedett, a súly kedvéért. Mindettől függetlenül mindig is magabiztos volt. Olyan, aki nem hagyja, hogy mások lássák rajta az erőfeszítést.

Cameron magas lófarakba köti a hosszú, szőke haját, és felém fordul.

– Most pedig – vágja hozzám az új piros fürdőruhámat –, látni akarom, hogy hogyan festenek azok a szépségek ebben! – Azzal a mellemre mutat.

– Komolyan?

– Naná! Vagy rendesen, vagy sehogy.

– Előfordulhat, hogy Mason hazáig vonszol, ha ebben kezdek – feleslek. A kezembe veszem a bikinit, és szemügyre veszem a mély kivágást az elején. – Ez olyan „ötödik randi, ne legyen hiába” típusú ruci.

– Úgy mondd, mintha nem kötötted volna máris ki a felsődet, hogy átöltözz.

– Touché! – hámozom ki magam a fekete fürdőruhából, és belebújok az apró pirosba.

Cam elterül az ágyamon, és megnézi az értesítéseit, de amikor megfordulok, és a legjobb Marilyn Monroe-pózába vágom magam, rám néz.

– Mit szólsz?

– Azt, hogy a helyedben én naponta adnék hálát a nagyfőnöknek azokért a döbbenetes D kosarakért, amikkel megáldott. – Alaposan végigmér. – Azok az új generációs *Baywatch*-csajok a fasorban sincsenek hozzád képest.

– Nos, köszönöm, barátném. Gyerünk!

Az ajtó felé veszem az irányt.

– Várj! – mondja hirtelen, és az ágy szélére kuporodik. – Beszéljünk egy kicsit.

Látszik, hogy ideges valami miatt, úgyhogy melléje csüccsenek a matracra, várom, hogy kezdje.

– A legutolsó utunk kész katasztrófa lett, amikor az unokatesód és Deaton balesetezett. Durva volt, de most itt a lehetőség, hogy jó szájízzel fejezzük be a nyarat.

– Ezért is mentünk haza pár hétre a szüleinkhez, hogy lenyugodjunk.

– Igen, persze, tudom. Csak így, hogy egyre közeledik a fősvuli, amikor ott leszünk az Avixon, az órarendünk el fog szállni. Most először nem lesz úgy, hogy rengeteg szabadidőnk lenne együtt – kezdi, kicsit túl komolyan önmagához képest.

– Cam, szobatársak leszünk! – nevetek. – Sokat látjuk majd egymást, és ott lesznek a hétvégék is.

– Igen, csak... – fújtat. – Azt hiszem, csak ki akarom élvezni, tudod? Ez az utolsó, amikor gyakorlatilag nincs rajtunk felelősség azon túl, hogy ne keveredjünk valami szarba, és ne ölessük meg magunkat.

Felnevetek, de nem áll le.

– Úgyhogy én arra szavazok, hogy csináljunk ugyanúgy, mint azon a titkos kis kirándulásunkon, és érezzük jól magunkat. Közben meg láthatatlanul intsünk be a srácoknak.

– Napozzunk toplessben, és a fene a fiúkba?

Jókedvűen morran egyet, felül, és megrázza a vállamat.

– Nem azt mondtam, hogy ölessük meg magunkat velük! – cukkol vi-gyorogva. – De amúgy ja, olyasmi.

Összenevetünk.

– Szóval akkor igazi tizennyolc éves fajta szórakozás, úszás, napozás, sütögetés, ivászat, flört... – Felvonom a szemöldököm.

– Meg csókolózás pár parti sráccal, akiket sosem látunk többé – teszi hozzá táncolva, majd megvonja a vállát. – A fiúk is ezt csinálják, úgyhogy ha mi is ezt akarjuk, akkor hajrá. Az a legjobb, hogy itt senki sem tart a „nagytesótól meg a haverjaitól” – vigyorog.

Kuncogva tápászkodok fel, és tolatva indulok az ajtóhoz.

– Semmi túlgondolás, okoskodás, csak hagyjuk, hogy menjenek a dolgok, móka, és közben vagy a fiúk orra előtt csináljuk, vagy a hátuk mögött.

– De ha nem lehet...

– Akkor láthatatlanul beintünk, és ugyanúgy megcsináljuk.

– *Pontosan* erről van szó. A fenébe a fiúkkal és a mániájukkal, hogy mindenről tudni akarnak! Érezzük jól magunkat, amennyire csak lehet, és lesz, ami lesz.

– Lesz, ami lesz! – bölintok.

Cam sikkant egyet, felpattan, és az ágyamra pottyantja a karóráját.

– Most pedig hadd nyáladdzanak azok a szerencsétlenek. Nem a semmiért töltöttük az elmúlt négy hónapot a Popsikerekítő Táborban.

Összenyomjuk a homlokunkat, és egymásra mosolygunk.

– Indul a buli, nagylány!

A hátsó teraszról lelépve végigpásztázzuk a partot, és megpillantjuk a fiúkat úgy harminclábnyira bentebb a dagályvonaltól, úgyhogy feléjük indulunk.

– Úgy tűnik, Brady máris megtalálta a legdögösebb lányt a parton, hogy ne unatkozzon – viccelődik Cam, és az állával feléjük mutat.

Hunyorogva vizslatom végig a kis csoportot, és a pillantásom egy gyönyörű, napbarnított, sötét hajú lányon áll meg, aki egy sziklán ücsörög. Elmosolyodom.

A neve Kalani Embers, és egyértelműen ő a legszebb lány a környéken, azonban nem szabad préda. Az unokatesóm, Nate asszonykája lesz hamarosan. Már találkoztunk vele, amikor nyár elején eljöttünk rendbe szedni a házat. Ráadásul ő az egyetlen olyan lány, aki legyőzte Bradyt sportműveltségi kérdésekben. Brady szó szerint minden meccskönyvet megvett, hogy tanulmányozza a válaszokat azért, hogy ha legközelebb találkozna, visszanyerhesse a mindentudó címet. Azonban Kalani – vagy Lolli, ahogy mi hívjuk – szinte beleszületett a játékba, mivel az egész családja az NFL-világ része, a sportstatisztika pedig olyan neki, mint valami desszert. Szegény srácnak esélye sincs.

Lolli a legfiatalabb franchise-tulajdonos az NFL történetében, de ez már egy másik történet.

– Ó bakker, itt jön a baj! – füttyent Brady, hogy felhívja a többiek figyelmét ránk.

Mason felmordul, és fejcsóválva kiáltja oda:

– Srácok, ki akartok üttetni velem valami szerencsétlent?

– Mi a baj, Mase? Félsz, hogy valaki bekapja a csalit? – vág vissza Brady vigyorogva.

Nem titok, hogy Cameronnak tetszik Mason, de egyikünk sem tudja, hogy ő hogyan érez. Csinál olyanokat, hogy elkergeti azokat, akik próbálnak szóba elegyedni Cammel, vagy átöleli, amikor sír, de Mason már csak ilyen. Természeténél fogva védelmező. Ugyanúgy vigyáz Camre, mint rám, ott van, ha szüksége van rá, ahogy a többi fiú is. Vagy én. Ilyenek vagyunk. Egy család vagyunk mi öten, és ahonnan mi jövünk, ott ez az apróság az aduász. Pont ettől nehéz rájönni, hogy mi a helyzet. Ahogy már mondtam, Mason ugyanúgy bánik velem, mint velem, úgyhogy előfordulhat, hogy nincs mögöttem semmi romantika. Nem tudja, hogyan kell kicsit törődni a másikkal, mindig teljes erőbedobással csinálja.

Ez egyszerre áldás és átok, mert többet idegeskedik, és jobban túlgondol dolgokat, mint kellene, de nem tehet róla.

A bátyám a legkeményebb srác, akit ismerek. Minden apa ilyen fiúra vágyik, én pedig nem is kívánhatnék jobb testvért. Ő a legfontosabb az életemben, és ha szeretném, hogy valaki büszke legyen rám, akkor ő az. Az ikerpárom az én másik felem, de ettől még nem értem minden megmozdulását, bármennyire is szeretném.

Akárhogy is, Cameron nem hajlandó visszafogni a reményeit. Nincs belebetegedve az epekedésbe, nem ücsörög és reménykedik, ahogy én teszem közismerten szánalmas módon, de a helyzet az, hogy gondolkodás nélkül elfogadná Mason kezét, ha neki nyújtaná.

Egy kissé megnehezíti a dolgot, hogy Mason az ismert világ legnagyobb nőcsábásza, valószínűleg fej fej mellett Bradyvel, de sosem akar rosszat, és nem akar hiú reményeket táplálni Camben, úgyhogy szerintem csak az idő oldja meg ezt.

Nézem, ahogy Mason lecselezi Bradyt, de ő csak kacag.

Lolli mosolyogva ül fel a szikláról, ahol eddig napozott.

– Nahát, nahát, csinos, mint mindig.

Vigyorgok, és figyelmeztetem magam, hogy ne lépjek oda egy ölelésre. Lolli nem az az érintős fajta.

– Igyekeztem kellett, hogy tarthassam veled a lépést.

– Ugyan, szívem. Látnod kellett volna, miben akart ma jönni. Személyesen kellett szexivé varázsolnom – magyarázza Cam.

– Ezek szerint Chase neked tartozik köszönettel? – somolyog Lolli.

Féloldalasan grimaszolok, mire elneveti magát.

Lolli az első napon rájött, mit érek Chase iránt, és imád pikáns vicceket megereszteni, hogy a fiúk feszengjenek picit, de közben a kedvemért igyekszik megtartani a titkot. Ha rajta múlna, egyenesen megmondaná neki, hogy tépje le rólam a ruháimat a homokos parton. Ilyen típus.

– Hallottál valamit Kenréről? – Az unokatestvérem, Nate nővéréről kérdezem, és a pár héttel ezelőtti események villannak át az agyamon.

Kenra mostanra exvőlegénye karambolozott, miközben ő és az öccse a kocsiban volt. Kenra és a pasija megúszta, de az öccse, Deaton, Payton születendő gyermekének apukája nem volt ilyen szerencsés. Csak tizenhét éves volt.

Kegyetlen dolog.

– Hogy van Payton?

Lolli vállat von, hátrapillant, és látom, hogy Payton ott sétál a parton.

– Próbálok nem rákérdezni. Nekem jobban megy a szórakoztatás, úgy-hogy próbálok elfoglalni őt, amennyire tudom.

– Az biztosan többet segít, mint gondolnád – mosolyog rá Cam.

Lolli félrenéz. Nem érzi jól magát a mély beszélgetésekben, úgyhogy témát váltok.

– Szóval mi a mai terv? Van egyáltalán tervünk? – nézek körbe.

Brady megvonja a vállát, és a feldobja a labdát.

– Azt gondoltam, belescapunk, elmegyünk valahová enni, táncolunk, berúgunk, aztán kipihenjük, holnap meg tüzet gyújtunk a parton.

Cam és én bólogatunk.

– Nekünk jó. Lolli, srácok? Nektek?

– Az én emberem két nap múlva edzésre jelentkezik, úgyhogy részünkről nem – mosolyog. – Bezárkózunk a szobánkba egész éjszakára, de majd holnap biztosan találkozunk.

– Már kezdjük is... – Nate felkel, elköszönve megölel mindnyájunkat, gyorsan búcsút int, és fürgén a házuk felé indul a menyasszonyával.

– Hát, jó – nevet Cameron. – A mai egy dögös táncos éjszaka lesz, de előbb...! – Azzal elrohan, bele a vízbe, a nyomában Bradyvel.

– Várjatok, elcsábítom a szép kisasszonyt is – biccent Mason Payton irányába. – Jól jönne neki egy kis kizökkentés.

Azzal lekocog a parton pár métert a fiatal szőkeséghez, aki egy sziklán üldögél egymagában, és olyan válaszokat keres, amelyeket nem találhat meg a kaliforniai hullámokban.

Chase és én lassan közelítünk a víz széléhez. A vállával finoman meglök.

– Örülsz, hogy újra a parton vagyunk?

– Mindig örülök, tudod jól – mosolygok felé, de nehéz sóhajjal fordulok vissza. – Reméljük, ez alkalommal kevésbé lesz megrázó.

– Igen – bólint. – El sem tudom képzelni, min mehet keresztül.

Paytonre pillantunk, pont időben, hogy lássuk, ahogy kikerekedik a szeme, amikor az utolsó pillanatban észreveszi Masont. A bátyám lehajol, felkapja, mint a pelyhet, ő pedig felvisít, amitől mind felkacagunk.

Mosolyogva nézek az ikerpárom után, és olyan nyugalom ereszkedik rám, amit csak az óceán tud előhozni belőlem.

– Szerintem ez a kirándulás más lesz.

Chase rápillant.

– Igen?

– Igen – biccentek. – Amikor június végén idejöttünk, még alig másztunk ki az iskolapadból, nem igaz? Akkor előttünk állt az egész nyár, de most már nem. A nyárnak mindjárt vége, és egy perccel azután, hogy elmegyünk innen, már költözünk is el otthonról. Ez most... más. Hirtelen máris felnőttek vagyunk, és ez már a való világ. – Elfintorítom az orrom, úgy pillantok rá. – Szerinted nem?

Elmosolyodik azzal a féloldalas mosolyával, amit imádok.

– Igen, azt hiszem, ez most más. – Egy pillanatra elhallgat, mielőtt hozzátenné: – Lehet, hogy egy csomó dolog más lesz.

Úgy látszik, inkább magának mondja, nem nekem, úgyhogy hallgatok.

Egy pillanattal később megáll, és felém fordul. Homlokát ráncolva néz a fürdőruhámra, mire önkéntelenül elnevetem magam.

– Valami baj van?

– Aha – biccent, és a szemembe néz. A ráncok elmélyülnek a homlokán, de egy szempillantással később máris elvigyorodik, és már tudom, mi jár a fejében.

– Chase! – figyelmeztetem, de mielőtt eliszkolhatnék, már a vállára is dob, és fut velem az óceán felé.

A többiek röhögnek, amikor fenékkal előre a vízbe dob, aztán odaúsznak hozzánk. Bárcsak megállíthatnám a pillanatot, ahogy az egész csapat együtt élvezzi az utolsó nyári napsugarakat, hiszen ki tudja, mit hoz a nyári hold.

Chase-re nézek, aki távolról mosolyog felém.

Ami engem illet, alig várom, hogy megtudjam.

3. FEJEZET

ARIANNA

– **SIESSETEK, CSAJOK! MINDJÁRT ITT A TAXI!** – ordít Mason a lépcső aljából.

– Ó, ez a pasas! Esküszöm, túlságosan feszült – somolyog Cam a tükörbe. – Szerinted hagyja nekem, hogy lelazítsam egy kicsit?

– Cameron! – nevetek. – Fúj!

– Ó, nyugi, szende szűz – billent oldalba a csípőjével, majd a szempil-laspiráljáért nyúl a mosdókagyló túlsó oldalára. – Te meg mit művelsz? – pillant a ruhámra. – Veszed le a rögtön ezt a borzalmat! Úgy nézel ki, mint aki mindjárt húsvéti tojásvadászatra indul, nem úgy, mint aki tán-colni készül.

– Szerintem nem rossz, és amúgy sem vehetem fel azt az anyagcafatot, amit te ruhának nevezel.

– De igen.

– *Szeretnél* jól mulatni? Nekem kell megválasztanom a szexi pillanatot, és az első este még nem az.

Hegyes ujját az égnek szegezi, és felvonja az egyik tökéletes ívű szem-öldökét.

– Au contraire, kedves virágmintás barátnőm... – Azzal megpördül. – A mai a legjobb alkalom arra, hogy szexi legyél. Ideje becsiccsenteni. És ha ez azzal jár, hogy Masonnek muszáj lesz szembenézni a ténnyel, hogy bizony neked is van vaginád, akkor legyen.

Szorosan behunyom a szemem, és még csak nem is reagálok erre a megjegyzésre.

– Ugyan már! – nevet Cameron. – Megegyeztünk, hogy szórakozni fogunk!

– Úgy is lesz, de nem mehetek fejjel a falnak a legelső napon!

– Édesem, a nemi életed érdekében szólok, amikor azt mondom, hogy ennek a ruhának mennie kell. Úgy értem, egyenesen a kukába.

Igyekszem visszatartani a nevetésemet, de hiába.

Cam és én még mindig kacagunk, amikor Brady dörömbölni kezd az ajtómon.

– Hé! Úgy tűnik, ti ketten túlságosan jól mulattok! Ha párnacsata és bugyi is van a dologban, én is játszani akarok! – kiabálja.

– Húzz onnan, Brady! – kiabál rá Mason... nem is tudom, honnan. Sosincs túl messze.

Behallatszik Brady kuncogása.

– Most komolyan, kész vagytok már? Itt van az Uber.

– A francba! Igen! Megyünk! – kiáltja Cam, és jelentőségteljesen rám mered.

– Ó, utállak! – morgom, lekapom a ruhámat, és kinyújtom a kezem. – Add azt a nyüves göncöt!

Győzedelmes mosoly ömlik szét az arcán, és a kezembe nyomja a tapadós, fekete darabot.

Belebújok, és óvatosan lépek az arany sarkú fekete cipőbe, amit élem tesz.

– Örülsz? – billentem meg a csípőmet.

– Extázisban vagyok – vigyorog. – Most pedig menjünk, mielőtt a bátyád beront ide.

A ruhám egyszerű, de dögös. Nyakban megkötős, elől mély kivágással. Szorosan simul a derekamra, de a csípőmnél már laza, hogy lehessen benne ingerlően táncolni. Sötétbarna hajamat magas, szoros lófarokba kötöttem, és füstös sminkem tökéletesen érvényesül. Nem szoktam minden nap teljesen kisminkelni magam, de ez az egyik kedvenc részem a bulizásban.

Előkotrok egy pár fekete bedugós fülbevalót, majd Cam sarkában sietek a folyosóra. Mosolyogva nézem őt magam előtt.

Mélybordó csőruhát visel, ami szorosan simul a testére a mellétől a csípőjéig. Testszínű cipőt választott hozzá. A szemét nem festette ki, csak a pilláit, de bőven. Hosszú szőke haját tengerparti hullámokba engedte. A legjobb barátnőm igencsak csinos.

– Na, csajszi! – karol belém, hogy együtt menjünk le a lépcsőn. – Színpadra!

Megigazítom a fülbevalómat, és kihúzom magam.

Brady, mint mindig, először lát meg minket, és máris füttyent, a maga hírhedt módján.

– A betyárját! – vizslat végig bennünket, majd nagy puszit ad az arcunkra, és elkapja a kezünket. – Forduljatok csak! Hadd lássam, mitek van!

Nevetve fordulunk, ahogy kérte.

– Mit gondolsz, Brady? Átmegyünk a vizsgán?

– Csillagos ötössel, baszki! – vigyorog. – Gyertek, a felesek a konyhában várnak indulás előtt.

– Azt hittem, már itt az Uber.

– Valahogy le kellett varázsolni a popsitokat odafentről – ismeri be, és a fenekünkbe csíp.

Mason máris bosszankodva fordul meg.

– Mi a franc? – csattan fel. – Börtönbe akartok juttatni?

– Nyugi – nevetek, a fejemet csóválva. – Nem lesz bilincs ma este.

– Azaz – kezdi Cam drámaian rebegetve a pilláit –, hacsak nem akarod, hogy legyen...

– Na jó! – emeli fel a kezét Mason. – Tökmindegy. Vegyél fel nyugodtan olyan ruhát, mint elsős korunkban a szomszédunk, de nekem ehhez a szarhoz dupla pia kell.

– Rajta vagyok, cimbora – vigyorog még szélesebben Brady. Lopva felém pillant, az arca csupa huncutság. Értem nyúl, lassan végigsimít a karomon, majd a csípőmön áll meg a mozdulata. A másik kezével tölt nekem, majd a számhoz emeli.

– Nyisd ki a szád, Ari cica! – mondja mély, rekedtes hangon.

A szemébe nézek, belemegyek a játékba, és szót fogadok.

Nem veszi le rólam a szemét. Végig nevetés bujkál bennem, ahogy leönti a torkomon a meleg folyadékot. Amikor lenyelem, a hüvelykujjával törli le az alsó ajkamról azt az egyetlen cseppet, ami félrement.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Micsoda fark vagy! – mormog tréfásan Mason, de ő sem bírja tovább, és mindketten elnevetjük magunkat.

– Jól van, haver, elég a hülyéskedésből! – bosszankodik Chase, és az üveg felé biccent. – Most már tölts nekünk is, hogy húz hassunk innen.

Cam ravaszul a háta mögé nyúl, és titokban összepacsizunk, miközben mindketten előrenézünk, és szélesen mosolygunk.

Brady tapsol egyet:

– Jó, mindenki, igyunk az első esténkre, amikor mind törvényesen ivó felnőttek vagyunk! – Azzal felkapja a felespocharát, és a magasba emeli. – Legalábbis a príme hamis személyik szerint, amiket szereztem!

– Juhú! – rikkant Cam.

Koccintunk, és lehúzzuk az italunkat.

– Nyomás, srácok! – kapja a vállára a táskáját Cam.

Követjük.

A tízperces kocsit út alatt Brady végig azt magyarázza, mit mondjunk és hogyan viselkedjünk, amikor elővesszük a hamis személyiket, de az aggodalma feleslegesnek bizonyul.

A kidobófiú azonnal beenged minket, amikor Cameron rámosolyog. Arra is megkérhette volna, hogy nézze meg, rendben van-e a cipzár hátul a ruháján, a srác annyira segítőkész volt.

Amint átlépjük a küszöböt, Cam felsikkant, és a karomba kapaszkodik.

– Király ez a hely! – kiabálja, és a teste máris a zenére mozdul.

A klub egy hatalmas, egyterű kör. Kétoldalt kör alakú ülőboksztok vannak fehér asztalokkal és székekkel, a bárpult pedig a tulsó fal mentén húzódik. A világítás sötét, kékes árnyalattal, mégsem kékesfekete. Inkább afféle varázslatosan fagyos hangulatú. A padló ezüstös fémszíne hozzátesz a hatáshoz.

Cameron egy bokszhoz vezet minket, ami közel van a bárpulthoz, és leülünk pár italra.

Egy órával és három Midori koktéllal később a testem zsong, és alig várom, hogy táncoljunk. Ami azt illeti, Cam és én már akkor készen álltunk, amikor beléptünk, de a fiúk előbb fel akarták mérni a terepet – a túlféltő marhák.

Gondolkodom, mit tegyek, és körbenézek. Be vagyok szorítva a bokszba. Chase van bal oldalt, a többiek a jobb oldalon, úgyhogy egyetlen